A **AYANARO SIWASAMY lwn. KETUA PENGARAH PERTUBUHAN KESELAMATAN SOSIAL**

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, PULAU PINANG
AZIZAN MD ARSHAD PK
[RAYUAN SIVIL NO: PA-16-9-10-2021]
B 30 JUN 2022

Abstrak – *Akta Keselamatan Sosial Pekerja 1969 bertujuan melindungi pekerja-pekerja dan menyediakan faedah-faedah yang termasuk dalam skim insurans mereka. Akta ini adalah undang-undang sosial yang harus ditafsir secara liberal dan, dalam kebanyakan kes, berpihak pada benefisiari, dengan syarat tiada pencabulan peruntukan-peruntukannya.*

D ***UNDANG-UNDANG BURUH:*** *Keselamatan sosial – Faedah hilang upaya sementara – Rayuan terhadap keputusan Jemaah Rayuan Keselamatan Sosial – Pekerja menemui kemalangan – Sama ada kemalangan berlaku semasa pekerja dalam perjalanan kerja dari tempat kediaman – Sama ada kemalangan terjumlah dalam rangkuman s. 24(1)(a) Akta Keselamatan Sosial Pekerja 1969 – Sama ada pekerja layak menuntut faedah hilang upaya sementara*

E Perayu, seorang buruh, diberi cuti separuh hari oleh majikannya. Pada hari tersebut, dia melawat isterinya di hospital dan dalam perjalanan hendak ke tempat kerja, telah singgah ke rumahnya untuk menyalin pakaian sebelum ke tempat kerja pada waktu petang. Dalam perjalanan ke rumah, perayu ditimpa
F kemalangan jalan raya yang seterusnya menyebabkan kecederaan patah kaki kiri, ibu jari kiri dan tulang punggung, luka-luka dan bengkak. Susulan itu, perayu memfailkan permohonan untuk faedah hilang upaya namun ini ditolak oleh responden atas alasan kemalangan tersebut tidak terjumlah sebagai 'satu bencana kerja', bawah s. 2(6) dibaca bersama-sama s. 24(1) Akta Keselamatan Sosial Pekerja 1969 ('Akta'). Rayuan perayu pada Jemaah
G Rayuan Keselamatan Sosial ('JRKS') tidak berjaya. Maka timbul rayuan ini.

Diputuskan (membenarkan rayuan dengan kos):

(1) Perayu ialah 'orang berinsurans' dalam maksud Akta. Perayu ternyata dalam kemalangan ke tempat kerja semasa kemalangan tersebut berlaku.
H Fakta menunjukkan dia bukan dari tempat kerja ke rumah atau dari rumah ke tempat kerja; perjalanan adalah dari hospital dan bukan dari rumahnya. Pada masa itu, dia belum lagi menjalankan tugasnya. Walau bagaimanapun, dia disahkan mendapatkan kebenaran oleh majikannya untuk cuti separuh hari. Maka tidak timbul isu bahawa dia tidak
I dilindungi ketika itu. (perenggan 4 & 16)

(2) Tidak wujud apa-apa penipuan fakta. Hanya terdapat percanggahan fakta yang biasa seperti sama ada, ketika itu, perayu sebenarnya melawat atau menghantar isterinya ke hospital dan sama ada perayu hendak mengambil baju atau menukar baju. Ini tidak menjejaskan fakta utama iaitu ketika kemalangan berlaku, perayu berniat singgah ke rumah untuk mendapatkan pakaian kerjanya sebelum ke tempat kerja. (perenggan 22)

(3) Pemakaian s. 24(1) Akta jelas memberi kuasa budi bicara pada mahkamah untuk memutuskan satu-satu kes berdasarkan fakta kes itu sendiri. Berdasarkan fakta kes ini, s. 24(1) Akta terpakai. Tiada keperluan untuk perayu membuktikan semua elemen bawah s. 24(1) Akta kerana seksyen ini dibaca secara berasingan. Hanya s. 24(1)(a) dan (b) Akta sahaja yang disentuh; s. 24(1)(c) Akta tidak relevan dengan fakta kes ini dan tidak diulas. Berdasarkan alasan keputusan oleh JRKS, tiada alasan khusus menyatakan di bawah s. 24(1)(a) atau (b) Akta rayuan ini ditolak. JRKS wajar menyatakan dengan jelas bawah peruntukan manakah rayuan perayu ditolak. Ini penting kerana pembuktian bawah s. 24(1) Akta berdiri secara berasingan. (perenggan 24 & 26)

Kes-kes yang dirujuk:

All Malayan Estates Staff Union v. Rajasegaran & Ors [2006] 4 CLJ 195 FC ***(dirujuk)***

Golden Hope Plantations (Peninsular) Sdn Bhd (Ladang Sungei Senarut) v. Saraswathy Kathan [2009] 3 CLJ 335 CA ***(dirujuk)***

Johari Saimon lwn. Ketua Pengarah Perkeso [2007] 1 LNS 613 HC ***(dirujuk)***

Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Jusoh Abu Bakar [2003] 1 CLJ 383 HC ***(dirujuk)***

Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial lwn. Leong Ah Lee [2019] 1 LNS 367 HC ***(dirujuk)***

Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Mohd Zaili Ali [2003] 4 CLJ 165 HC ***(dirujuk)***

Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Rajaparameswari Marimuthu [2004] 4 CLJ 528 HC ***(dirujuk)***

Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Tham Tian Siong [2008] 8 CLJ 341 HC ***(dirujuk)***

Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Vadivelan Sandara Saigara [2008] 9 CLJ 428 HC ***(dirujuk)***

Kuppusamy v. Golden Hope Rubber Estate Ltd [1965] 1 LNS 75 FC ***(dirujuk)***

Wong Yew Loy v. Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial [2010] 5 CLJ 467 HC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:

Employees' Social Security Act 1969, ss. 2(6), 24(1)(a), (b), (c), (2), 91(2)

Bagi pihak perayu - Tharumarajah Thiagarajan; T/n T Tharuma & Assoc
Bagi pihak responden - Muhammad Suhaib Ibrahim; T/n Skrine

Dilaporkan oleh Najib Tamby

A

PENGHAKIMAN

Azizan Md Arshad PK:

Pengenalan

B **[1]** Ini merupakan rayuan terhadap keputusan Jemaah Rayuan Keselamatan Sosial ("JRKS") bertarikh 9 April 2021 yang telah menolak rayuan perayu dan memutuskan bahawa kemalangan motosikal yang berlaku pada 3 Februari 2022 tidak terjumlah kepada bencana kerja di bawah s. 2(6) dibaca bersama s. 24(1) Akta Keselamatan Sosial Pekerja 1969 ("AKSP 1969").

C **[2]** Perayu yang tidak berpuas hati dengan keputusan JRKS bertarikh 9 April 2022 tersebut telah memfailkan rayuan ke Mahkamah Tinggi di bawah s. 91(2) AKSP 1969.

[3] Setelah meneliti dan mendengar hujahan serta dokumen rekod rayuan, D mahkamah ini telah membenarkan rayuan perayu pada 25 Mei 2022 dengan kos RM2,000 tertakluk kepada alokatur. Pihak-pihak dirujuk sebagaimana semasa di Mahkamah Tinggi dalam penghakiman ini.

Fakta Ringkas

E **[4]** Adalah fakta yang tidak dipertikaikan bahawa perayu adalah seorang "orang berinsurans" di dalam lingkungan maksud AKSP 1969. Perayu bekerja sebagai seorang 'buruh' di KRR Recycling.

[5] Pada 3 Februari 2020 pada kira-kira jam 1 petang, perayu ditimpa kemalangan jalan raya ketika dalam perjalanan dari hospital ke rumah selepas F melawat isteri beliau di Hospital Parit Buntar. Semasa dalam perjalanan hendak ke tempat kerja, perayu berniat singgah di rumah beliau untuk menyalin pakaian kerja sebelum ke tempat kerja pada waktu petang. Pada hari kemalangan, beliau telah diberikan cuti separuh hari oleh majikan beliau.

G **[6]** Kemalangan tersebut telah menyebabkan kecederaan patah kaki kiri, patah ibu jari kaki kiri, patah tulang punggung, luka serta bengkak di peha kanan dan luka di kedua-dua belah tangan. Akibat daripada kemalangan tersebut, perayu telah memfailkan permohonan untuk faedah hilang upaya. Ianya telah ditolak oleh responden. Ini adalah kerana responden H memutuskan kemalangan tersebut tidak terjumlah kepada "satu bencana kerja" di bawah takrifan s. 2(6) dibaca bersama s. 24(1) AKSP 1969.

[7] Tidak berpuas hati dengan keputusan tersebut, perayu telah memfailkan rayuan ke JRKS. Pada 9 April 2022, juga JRKS telah menolak rayuan perayu tersebut atas alasan yang sama. Seterusnya, rayuan kepada I mahkamah ini difailkan oleh perayu.

Isu Di Hadapan Mahkamah

[8] Pihak-pihak telah mengemukakan dan berhujah atas isu perundangan selaras dengan s. 91(2) AKSP 1969 iaitu isu:

> Sama ada kemalangan yang menimpa Perayu pada 3.02.2020 ketika dalam perjalanan dari hospital untuk balik ke rumah boleh dikatakan sebagai bencana kerja di bawah Seksyen 24(1) AKSP 1969 ataupun tidak?

Rujukan Undang-undang

[9] Undang-undang yang relevan dalam perbincangan kes ini adalah

(i) Seksyen 2(6) AKSP 1969

Bencana kerja

> Bencana pada seorang pekerja sendiri disebabkan oleh kemalangan atau suatu penyakit khidmat yang terbit daripada dan dalam masa menjalankan pekerjaannya dalam sesuatu perusahaan yang terhadapnya Akta ini terpakai.

(ii) Seksyen 24 AKSP 1969

> (1) Sesuatu kemalangan yang berlaku kepada seseorang orang berinsurans hendaklah disifatkan terbit daripada dan dalam masa menjalankan pekerjaannya jika kemalangan itu berlaku semasa orang berinsurans itu:
>
> (a) dalam perjalanan mengikut laluan di antara tempat kediamannya atau tempat tinggalnya dengan tempat kerjanya;
>
> (b) dalam perjalanan yang dibuat bagi apa-apa sebab yang secara langsung berkaitan dengan penggajiannya; atau
>
> (c) dalam perjalanan di antara tempat kerjanya dengan tempat dia pergi makan dalam masa rehat yang dibenarkan.
>
> (2) Jika kemalangan di bawah subseksyen (1) berlaku dalam masa apa-apa perhentian, atau apa-apa lencongan, perjalanan orang berinsurans itu yang dibuat bagi mana-mana maksud yang dinyatakan dalam subseksyen yang sama, kemalangan itu tidaklah disifatkan terbit daripada dan dalam masa menjalankan pekerjaannya.

Analisa Kes

[10] Mahkamah ini mengkaji fakta kes ini dengan merujuk kepada s. 24(1) AKSP 1969.

(i) Sama Ada Perjalanan Perayu Tidak Termaktub Di Bawah S. 24(1)(a) AKSP 1969

Responden berhujah bahawa perjalanan perayu sememangnya tidak termaktub di bawah mana-mana peruntukan s. 24(1)(a) AKSP 1969 kerana perjalanan perayu dari hospital ke rumahnya tidak termaktub di bawah

s. 24(1)(a) AKSP 1969 memandangkan perayu bukan dalam perjalanan dari tempat kediaman atau tempat tinggal perayu ke tempat kerja kerana kemalangan berlaku di laluan jalan di antara hospital dan rumah perayu. Responden telah merujuk kepada kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial lwn. Leong Ah Lee* [2019] 1 LNS 367, di mana dalam kes tersebut, orang berinsurans juga telah terlibat dalam satu kemalangan semasa dalam perjalanan dari pasar ke rumah untuk menghantar barang dan mengambil beg kerja sebelum ke tempat kerja. Dalam memutuskan bahawa ia bukan satu kes bencana kerja Mahkamah Tinggi telah menyimpulkan bahawa:

> [12] Berdasarkan kepada peruntukan s. 24(1)(a) Akta tersebut, ianya bermakna Responden hanya berhak kepada tuntutan faedah hilang upaya sementara jika kemalangan tersebut berlaku semasa Responden dalam perjalanan kerja dari tempat kediamannya atau tempat tinggalnya.
>
> [13] Berdasarkan fakta kes adalah jelas kemalangan yang telah menimpa Responden tidak termaktub di bawah takrif "bencana kerja" di bawah s. 24(1)(a) Akta itu kerana tempat permulaan perjalanan itu bukan dari tempat kediaman atau tempat tinggal Responden tetapi tempat permulaan perjalanan adalah dari pasar di pekan Bentong menuju ke rumah beliau.
>
> [14] JRKS terkhilaf apabila memutuskan bahawa perjalanan itu termasuk di bawah takrif "bencana kerja" kerana ianya merupakan rutin harian Responden. Aktiviti rutin harian tidak diperuntukkan di bawah Akta itu, justeru aktiviti rutin harian tidak relevan untuk menjadi asas kepada JRKS membenarkan permohonan Responden.
>
> [15] Perjalanan Responden sewaktu kemalangan tersebut juga tidak terjatuh di bawah takrif "bencana kerja" di bawah s. 24(1)(a) Akta itu kerana perjalanan tersebut adalah dari pasar ke rumahnya dan bukan dari rumah Responden ke tempat kerja, *Ketua Pengarah Keselamatan Sosial v. Jusoh bin Abu Bakar* [2003] 1 CLJ 383; [2002] MLJU 612, *Ketua Pengarah Keselamatan Sosial lwn. Yazmin binti Mohd Sulaiman* [2018] 8 CLJ 203; [2018] 1 LNS 238; [2018] MLJU 282."
>
> Mahkamah bersetuju dengan hujah ini dan kes yang dirujuk oleh Responden. Perayu semasa kemalangan bukanlah didalam perjalanan antara tempat kerja dan rumah atau sebaliknya. Pematuhan kepada hendak di bawah bawah Seksyen 24(1)(a) adalah meliputi perjalanan yang khusus, iaitu dari rumah ke tempat kerja atau sebaliknya.

(ii) Sama Ada Perjalanan Perayu Langsung Berkaitan Dengan Penggajiannya Dan Termaktub Di Bawah S. 24(1)(b) AKSP 1969

[11] Di dalam kes ini, berdasarkan keputusan JRKS, perayu berhujah berdasarkan fakta bahawa, tindakan perayu yang berniat untuk singgah ke rumahnya bagi mengambil dan menukar pakaian kerja adalah suatu yang berkaitan langsung dengan penggajiannya di bawah s. 24(1)(b) AKSP 1969. Hujah peguam perayu yang bijaksana bahawa keputusan JRKS yang memutuskan perjalanan tersebut adalah peribadi dan bukan langsung berkaitan dengan penggajianya adalah tidak tepat dan wajar diketepikan.

[12] Perayu juga berhujah bahawa tafsiran yang liberal perlu diberikan kepada seksyen tersebut. Manakala responden berhujah pentafsiran yang ketat harus diberikan. Responden menggunapakai kes: *All Malayan Estates Staff Union v. Rajasegaran & Ors* [2006] 4 CLJ 195; [2006] 6 MLJ 97 (TAB 8 IAR) di mana ia telah diputuskan bahawa:

> In summarising the principles governing the application of the purposive approach to interpretation, *Craies on Legislation* (8th Ed) says at p. 566:
>
> (1) Legislation is always to be understood first in accordance with its plain meaning.
>
> (2) Where the plain meaning is in doubt, the courts will start the process of construction by attempting to discover, from the provisions enacted, the broad purpose of the legislation.
>
> (3) Where a particular reading would advance the purpose identified, and would do no violence to the plain meaning of the provisions enacted, the courts will be prepared to adopt that reading.
>
> (4) Where a particular reading would advance the purpose identified but would strain the plain meaning of the provisions enacted, the result will depend on the context and, in particular, on a balance of the clarity of the purpose identified and the degree of strain on the language.
>
> (5) Where the courts conclude that the underlying purpose of the legislation is insufficiently plain, or cannot be advanced without any unacceptable degree of violence to the language used, they will be obliged, however regretfully in the circumstances of a particular case, to leave to the legislature the task of extending or modifying the legislation.

[13] Peguam perayu yang bijaksana berhujah bahawa pendekatan di dalam menafsirkan peruntukan AKSP 1969 hendaklah dengan tidak terlalu ketat sepertimana digariskan dalam kes *Golden Hope Plantations (Peninsular) Sdn. Bhd. (Ladang Sungei Senarut) v. Saraswathy Kathan* [2009] 3 CLJ 335 seperti berikut:

> [17] The question for determination in the instant appeal calls for an examination and interpretation of the Employment Act 1955 and the SOCSO Act. Both these Acts come within the category of social legislation.
>
> [18] In *Sundaram, supra*, Wan Suleiman J (later SCJ) at p. 84 note that the Employment Ordinance (now Act) 1955 is a public Act passed in favour of the workers to compel their employers to do certain things for their protection and benefit.
>
> [19] In *Barat Estates Sdn Bhd, supra*, at p. 115 Gopal Sri Ram JCA:
>
> (1) observed that the Employment Act 1955 contains provisions 238 [2012] 1 ILR Industrial Law Reports that are designed to afford protection to an employee under a contract of service and

A is designed to afford a degree of security of tenure that is not available to a servant at common law. The Act is a piece of beneficent social legislation; its provisions must, in accordance with wellsettled principles, receive a broad and liberal interpretation that enhances its avowed object. It is what Lord Simon in *Stock v. Frank Jones (Tipton) Ltd* [1978] 1 WLR 231, 236 referred to as "functional B construction of a statute";

(2) referred to *Hoh Kiang Ngan v. Mahkamah Perusahaan Malaysia & Anor* [1996] 4 CLJ 687 FC, where the Federal Court considered another piece of beneficent social legislation, the Industrial Relations Act 1967, and applied the dictum of Bhagwati J in C *Workmen of Indian Standards Institution v. Management of Indian Standards Institution* [1976] 1 LLJ 36 at p. 43 to the effect that in interpreting this type of legislation, we must place such an interpretation as would advance the object and purpose of the legislation and give full meaning and effect to it in order to achieve its avowed social objective; and

D

(3) applied s. 17A of the Interpretation Acts 1948 and 1967, requiring the adoption of a purposive approach to the construction of statutes, in the following words: In the interpretation of a provision of an Act, a construction that would promote the purpose or object underlying the Act (whether that purpose or E object is expressly stated in the Act or not) shall be preferred to a construction that would not promote that purpose or object.

[20] In the circumstances, I shall embark upon the interpretation of the social legislation enacted in the Employment Act 1955 and the SOCSO Act in the light of the above trite principles.

F **[14]** Dalam kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Mohd Zaili Ali* [2003] 4 CLJ 165; [2004] 1 MLJ 283 yang menggunakan kaedah liberal dalam menafsirkan peruntukan s. 24(2) Akta Keselamatan Sosial Pekerja 1969 dan menyatakan seperti berikut:

To appreciate the scope of s. 24(2) of the ESSA 1969 one must be able G to appreciate the elementary principle of economics that in the small and medium enterprise, labour (in the present context, the worker) constitutes an important factor of production. Unlike the entrepreneur (in the present context, the employer) who takes profits for his enterprise, the worker takes remuneration for work performed. His resource must necessarily be limited by the pay he takes home. His well-being while being employed H has to a limited extent to be provided for by legislation. Hence the ESSA [2012] 1 ILR 239 *Muhammad Fandy Rohizat lwn. Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial* 1969 which provides under s. 24(1) a liberal insurance coverage in respect of injuries sustained by the worker in the course of his employment. It follows therefore the exclusionary provision under I s. 24(2) of the Act must be subjected to the purposive construction that it deserves in line with the objective to provide the worker with the widest possible insurance coverage of his welfare to ensure continuity of

production. If one were to apply the literal meaning to the words "interruption of or deviation from the insured person's journey" appearing in s. 24(2), a worker would be disqualified from making any claim even if he has to attend to the call of nature some distance from the highway in the course of his journey as he would then be guilty of having interrupted or deviated from his journey an absurdity that could not have been intended by the legislature.

[15] Pada masa yang sama, mahkamah ini juga menilai kes *Wong Yew Loy v. Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial* [2010] 5 CLJ 467 yang menyatakan seperti berikut:

Finally, as much as the Act is a social legislation, one must not lose sight that the object of the Act is "to provide social security in certain contingencies" as circumscribed in the legislation.

Dapatan Mahkamah

[16] Dalam kes ini, ternyata bahawa perayu semasa kemalangan adalah dalam perjalanan ke tempat kerja. Namun, fakta bahawa beliau ketika kemalangan bukan daripada tempat kerja ke rumah atau dari rumah ke tempat kerja. Tetapi perjalanan adalah daripada hospital dan bukan daripada rumah beliau. Pada masa itu, beliau belum menjalankan tugas beliau lagi. Namun, memandangkan semasa itu, beliau disahkan oleh majikan bahawa mendapat kebenaran untuk cuti separuh hari, maka tidak timbul beliau tidak dilindungi ketika itu.

[17] Berdasarkan fakta, yang perlu dilihat sama ada tindakan singgah di rumah dalam perjalanan ke tempat kerja untuk mengambil baju merupakan "langsung berkaitan dengan penggajiannya". Mahkamah ini juga telah merujuk kepada tafsiran yang diberikan oleh *Johari Saimon lwn. Ketua Pengarah Perkeso* [2007] 1 LNS 613, mahkamah telah menggunakan ujian kemunasabahan bersama-sama dengan ujian ekonomi yang digunakan dalam *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Mohd Zaili Ali* [2003] 4 CLJ 165; [2004] 1 MLJ 283 dan menyatakan seperti berikut:

… saya mendapati 'ujian aktiviti ekonomi' sahaja tidak tepat. Bagaimana jika pekerja itu melencong ke tempat hiburan untuk berhibur, adakah ia masih dilindungi? Keadaan berbeza jika di dalam kes ini, perayu diminta/diarahkan oleh majikan untuk menghantar Dasuki untuk membaiki motosikal beliau. Saya bersetuju dengan keputusan kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Lee Pin Khoon* (Mahkamah Tinggi Pulau Pinang 16 May 2002), yang menggunakan ujian 'arising out of and in the course of his employment'. *Mengenai s. 24(2) AKSP 'interruption from or deviation from the insured person's journey', ujian 'reasonableness' perlu dipakai. Faktor munasabah tertakluk kepada 'reasonable man test' iaitu samada 'interruption/deviation' tersebut merupakan 'reasonable interruption/deviation'* …
(penekanan ditambah)

[18] Dalam menentukan sama ada ujian faktor munasabah tertakluk kepada 'reasonable man test' iaitu sama ada 'interruption/deviation' tersebut merupakan 'reasonable interruption/deviation', fakta kes ini harus dinilai secara keseluruhan. Dalam kes ini 'reasonable interruption/deviation' yang berlaku adalah kerana perayu perlu singgah bagi mendapatkan pakaian kerja beliau. Peguam perayu yang bijaksana berhujah bahawa pakaian tersebut merupakan keperluan perayu dan mahkamah boleh mengambil maklum memandangkan beliau bekerja sebagai buruh sudah tentu terdapat pakaian khas yang disediakan oleh majikan beliau.

[19] Bagi tafsiran s. 24(b) AKSP 1969 ini, mahkamah merujuk kepada kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Tham Tian Siong* [2008] 8 CLJ 341; [2008] 7 MLJ 854, yang memutuskan:

> From the reading of the two cases the test to be applied to determine whether the accident attracts s. 24(1)(b) is that to find out what is the primary purpose of the employee's movement or travel – Is it work related or is it one where the accident would not have happened if he was not in employment (all things being equal) are some of the factors which need to be considered and need not be the only factors. In this case the Board has diligently deliberated on the issues and made a finding that the respondent was travelling on a journey which is directly connected to his employment. The learned authors of Chambers Thesaurus (Reprint 1995) define connected to mean affiliated, akin, allied, associate, associated, bracketed, combined, confederate, coupled, joined, linked, related, unite. And the word incidental is defined to mean accompanying, ancillary, attendant, casual, chance, concomitant, contingent, contributory, fortuitous, incident, inconsequential, inessential, irrelevant, minor, non-essential, occasional, odd, random, related, secondary, subordinate, subsidiary. It will appear the word connected necessarily means such words like 'incidental' etc which the court is entitled to construe as liberally as possible in favour of the employee. Even if it is a wrong choice of words that alone cannot be a basis of complaint unless such word is totally different in meaning.

[20] Mahkamah ini juga bersetuju dengan kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Tham Tian Siong* yang memutuskan bahawa AKSP 1969 terutamanya bertujuan untuk melindungi pekerja-pekerja dan untuk menyediakan kepada mereka faedah-faedah yang termasuk dalam skim insurans mereka. AKSP 1969 adalah undang-undang sosial yang harus ditafsir secara liberal dan dalam kebanyakan kes ia berpihak kepada benefisiari, dengan syarat tidak ada pencabulan peruntukan-peruntukannya (lihat perenggan 9); *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Mohd Zaili Ali* [2003] 4 CLJ 165 diikut.

[21] Prinsip yang sama juga telah dijelaskan dalam kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Vadivelan Sandara Saigara* [2008] 9 CLJ 428, di mana mahkamah memutuskan bahawa:

> This social legislation protects employees of almost all private sectors against contingencies of industrial accidents or occupational disease 'arising out of and in the course of his employment' and disablement or death due to whatever cause and provides monetary assistance or benefit through the Act of the compulsory social insurance scheme and this court or SOCSO itself should not frustrate or deprive insured or their dependants of their benefit by giving a narrow or restrictive interpretation of s. 24 of the Act unless there is evidence of any kind of fraudulent claims which was not the case in this instant appeal. The board must be given the liberty to give a liberal interpretation to s. 24 of the Act to do justice. (para 30).

[22] Berdasarkan kepada fakta yang dikemukakan oleh perayu semasa perbicaraan tiada wujud sebarang penipuan fakta. Apa yang terdapat adalah percanggahan fakta yang biasa seperti sama ada pada masa itu perayu sebenarnya "melawat atau menghantar isteri ke hospital, sama ada perayu hendak mengambil baju atau menukar baju" tidak menjejaskan fakta utama iaitu ketika kemalangan berlaku beliau berniat singgah untuk mendapatkan pakaian kerja sebelum ke tempat kerja. Tidak wujud sebarang penipuan fakta.

[23] Keputusan dalam kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Rajaparameswari Marimuthu* [2004] 4 CLJ 528 dan *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Jusoh Abu Bakar* [2003] 1 CLJ 383 adalah dibezakan dan tidak diikuti kerana kes-kes tersebut diputuskan berdasarkan kepada rujukan s. 24(1)(a) AKSP 1969, manakala kes kita sekarang adalah khusus bagi tafsiran bawah s. 24(1)(b) AKSP 1969.

[24] Sebaliknya, apabila memutuskan bahawa kes *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Rajaparameswari Marimuthu* [2004] 4 CLJ 528 dan *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Jusoh Abu Bakar* [2003] 1 CLJ 383 tidak terpakai kerana rujukan bawah AKSP 1969 yang berbeza, mahkamah ini telah merujuk kepada prinsip dalam kes *Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Vadivelan Sandara Saigara* (*supra*) yang menyatakan dengan jelas bahawa:

> Be that as it may, this court is not concerned or moved by any other consideration other than determining the issue revolved strictly and within the provision of s. 24 of the Act and the law and that there must always be judicial fairness. Fairness is a flexible concept whose content is dependent on the factual situation which is under consideration as in the instant appeal. In the instant appeal, what is fair in relation to a particular process and to a particular situation which is the subject matter to that process is a matter entirely for the determination of the appellate board. (See *R v. Monopolies & Mergers Commission Ex Parte Elders Ltd* [1987] 1 All ER 451 at p. 461-462). *In the instant appeal, it is worth reminding ourselves that in defining or interpreting the particular provision of s. 24 of the Act, the test is not absolute and this court has to come to a fair and reasonable decision based on the*

materials. There must be room for a flexible approach and a liberal interpretation to s. 24(1) of the Act depending on the facts and circumstances of each case so as to produce a sensible meaning which will give a practical and meaningful effect and not to be practically unjust. (emphasis added)

Mahkamah bersetuju dengan prinsip dalam kes ini dan menggunapakainya dalam kes di hadapan mahkamah sekarang. Ini adalah selaras dengan prinsip Mahkamah Persekutuan dalam kes *Kuppusamy v. Golden Hope Rubber Estate Ltd* [1965] 1 LNS 75; [1965] 1 MLJ 178. Dalam kes tersebut, fakta ringkas kes ini adalah tersirat dalam kenyataan seperti berikut:

... finding that she had provided herself with the wrong tool for her appointed labourers, she returned to her house without the permission of anyone in a supervisory capacity. This was against the rules of the estate. At her home she fell down and sustained injury from which she died. (penekanan ditambah)

Di dalam *Kuppusamy* (*supra*), di peringkat Mahkamah Tinggi, telah memutuskan bahawa kemalangan yang menimpa si mati tidak berlaku dalam tempoh masa pekerjaan. Namun mahkamah memutuskan:

Although the deceased was doing something she was forbidden to do the act was for the purpose of and in connection with the employers trade and business and therefore the accident must be deemed to have arisen out of and in the course of her employment. (penekanan ditambah)

Berdasarkan keputusan-keputusan kes sedia ada, pemakaian s. 24(1)(b) AKSP 1969, dengan jelas memberikan kuasa budi bicara kepada mahkamah untuk memutuskan sesuatu kes berdasarkan "fakta kes itu sendiri". Mahkamah bersetuju bahawa, berdasarkan fakta kes, s. 24(1)(b) AKSP 1969 terpakai.

(iii) Bagi s. 24(1)(c) AKSP 1969 Berkaitan Dalam Perjalanan Di Antara Tempat Kerjanya Dengan Tempat Dia Pergi Makan Dalam Masa Rehat Yang Dibenarkan Adalah Tidak Relevan Dengan Fakta Kes Ini Dan Mahkamah Tidak Akan Mengulasnya

[25] Mahkamah hanya menyentuh s. 24(1)(a) dan (b) AKSP 1969 sahaja kerana tiada keperluan untuk perayu membuktikan kesemua elemen di bawah s. 24(1) AKSP 1969 tersebut kerana ianya dibaca secara berasingan. Ini telah dinyatakan dalam kes *Wong Yew Loy v. Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial* [2010] 5 CLJ 467; [2009] MLJU 1264, iaitu:

Learned counsel for the appellant submitted that s. 24(1)(a) and (b) of the Act ought to be read together. With due respect to the learned counsel, I cannot agree and am of the view that paragraphs (a), (b) and (c) of subsection (1) of s. 24 of the Act ought to be read disjunctively by virtue of the provision which provides that an accident happening to an insured person shall be deemed to arise out of and in the course of employment if it happens when he travels on a route listed in subsection (1)(a) or in any of the journeys listed in subsection (1)(b) or (1)(c) and the usage of the word "or" after subsection (1)(b) (see *Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial v. Jusoh bin Abu Bakar* [2003] 1 AMR 665 at p. 668, line 35).

[26] Untuk rekod berdasarkan kepada alasan keputusan oleh JRKS, tiada alasan khusus menyatakan di bawah s. 24(1)(a) atau (b) AKSP 1969 rayuan ini telah ditolak. Adalah wajar JRKS untuk menyatakan dengan jelas di bawah peruntukan manakah ianya ditolak. Ini adalah penting kerana pembuktian di bawah s. 24(1) AKSP 1969 ini adalah berdiri secara berasingan sepertimana diputuskan dalam kes *Wong Yew Loy v. Ketua Pengarah Pertubuhan Keselamatan Sosial* (*supra*).

[27] Disebabkan terdapatnya "percanggahan" hujahan kedua-dua pihak kerana keputusan JRKS tersebut yang tidak menyatakan secara khusus, untuk memastikan bahawa isu penolakan di bawah s. 24(1) (a) atau (b) AKPS 1964 yang telah dihujahkan oleh kedua-dua pihak, mahkamah ini telah membincangkan kedua-dua peruntukan tersebut bagi keputusan ini dicapai sepertimana dalam alasan-alasan yang dinyatakan sebelum ini.

Kesimpulan

[28] Berdasarkan kepada alasan di atas, mahkamah membenarkan rayuan dengan kos RM2,000 dibayar kepada perayu tertakluk kepada alokatur.